

מדינת ישראל
הכנסת

פ.ט.

פרוקול מס' 16 / ג

מישיבת ועדת השירותים הכלכליים, שהתקיימה ביום
ג', כ"ז באדר תשל"ד - 2.5.54, בשעה 9.00.

חברי הוועדה

נוכחיו:

- א. אלטמן - היו"ר
- ד. בסתרני
- ב"צ הרמל
- ז. טברסקי
- ש. כפרית
- ד. נצר

טוזטנים:

ד"ר בטיט - מנהל מסד הבריאות
ד"ר פלדמן - טעם

ד"ר פליסקין - טעם "מלבן"
ד"ר סנדלוביץ - "

ד"ר קוט - קרן נכות
מר דגני - "

סדר-היום: המשך הדיון על בעיית חולי-הרוח.

מני פותח את הישיבה.

היו"ר א. אלטמן:

לידיעת מורחיו, נציגי "מלבן" זקרון נכות,
מני רוצה להגיד לכם כי לפני זמן קצר עוררו חבר הכנסת הרמל,
בהצעות לסדר-היום במליאת הכנסת, את בעיית חולי הרוח. הכנסת
החליטה להעביר את השאלה הזו בגלל חשיבותה, לדיון בוועדת השירותים
הכלכליים. ולפני שנוע, בישיבת הוועדה, התחלנו לדון בשאלה
זו ובקטנו את מסד הבריאות למסור לנו סקירה על המצב בעיה זו.
כתוצאה מהסקירה שקבלנו וגם סמה שהוצג בפני הכנסת, הוועדה ראתה
שקיימת בעיה רצינית מאוד. כמו-כן קבלנו מברק מהמגודה של

הפסיכיאטרים בארץ, בחתימת הוועד המרכזי, בו הם מביעים את דמגוגם נוכח מצבו התקציבי של משרד הבריאות בשטח חולי-רוח; לא יעלה בידי משרד הבריאות להרחיב את השירותים שלו, וביחוד בשטח חולי הרוח; הם דורשים שיעשה משהו בשטח זה לטובת העניין. החלטנו להזמין לישיבה זו את הגורמים העוסקים בשטח זה, על מנת לשמוע א גם את חוות-דעתם בשאלה זו וכן לשמוע מה, לדעתם, ניתן להיעשות בשטח זה.

אנו חושבים שישנם בארץ גורמים איבודיים שעושים עבודה חשובה וגדולה בשטחי רפואה שונים.

ברצוני לדעת, מה הם חושבים אפשר לעשות, וכפרט מה יכולה להיות תרומתם בשטח זה, לאור העובדה שהאמצעים העומדים לרשות משרד הבריאות אינם מאפשרים לפתור את הבעיה, מפילו באופן חלקי.

מבקש את ד"ר פליסקין לומר את דברו בבעיה זו.

ד"ר פליסקין:

אני מניח שחברי הוועדה הזאת יודעים על ההסכם המקורי הקיים בין משרד הבריאות

גבין "מלבן" בשטח חולי רוח.

בשנת 1950 הוסכם בין משרד הבריאות ו"מלבן", בהסכמתו של ד"ר מאיר המנוח, שלא יאפל "מלבן" בחולי רוח בצורה ישירה; משרד הבריאות ידאג לאשפוזם של כל חולי הרוח ו"מלבן" ישא בהוצאות המלאות של החולים מקרב העולים החדשים, ובהתאם להסכם זה, אנחנו לא עשינו ולא כלום במסגרת המנגנון של "מלבן" להקמת מוסדות חולי-רוח. אנו איננו מקבלים חולים באופן ישיר, אלא קבלנו אותם מהמוסדות לחולי-רוח והעברנו אותם למוסדות משרד הבריאות. והיה, אם בודע לבנו על מקום סנוי באיזה שהוא מוסד, הרי את חולינו העברנו לשם בתשלום מלא.

באלצנו להוזיק מספר ביכר של חולי-רוח במוסדות פרטיים לטרות שידענו שהחולים אינם מקבלים את הטיפול הרצוי וכו', וכן לירות זה שידענו שהמוסדות הם בעלי רמה צעירה למטה מכל ג'ורג'.

את בשנת 1951 הכנסנו ב-130 חוליות למוסדות הממשלה, הדי אותו מספר חיכה בתור לאשפוז. בשנת 1952 לא השתנה המצב, ואשפזנו 111 חוליות (מ-100 עד 120), ובאותה שנה עזבו 103 חוליות. לקומת זאת, בשנת 1953 התור ירד: אשפזנו 39 חוליות ו-90 עזבו. ב-1.1.54 היו במוסדות הממשלה 239 חוליות על השכוננו, נוסף ל-112 חוליות שהיו במוסדות פרטיים על השכוננו, וחלק קטן מהם היה במוסדות קרן נרות. בדצוני לציין כי במסך הרבקה השנית הללו, ארשפזו חוליות שלנו גם במוסדות קרן נרות.

ב-1953 ירד המספר, ורקתה הוא קטן עד כדי 12-15 חוליות הנמצאים במוסדות קרן נרות.

אכן ראינו את הקשיים של משרד הבריאות להגדלת רוח הקליטה של החוליות, ואנשי משרד הבריאות יודעים היטב שאנחנו עוזרו להם בכספים ובחומרים. הנהיה אמת הייתה והיא לחסל את התור ולהקביר את החוליות במוסדות פרטיים למוסדות הממשלה.

בחודש יולי 1951, אמנו בדבריהם את המנהל הכללי של משרד הבריאות הקודם - ד"ר שיבה - והצענו שמשרד הבריאות יקבל את כל החוליות הנמצאים במוסדות הפרטיים, ואילו אנו נקבע מכתה של 400 חוליות שהם יקבירו לחיטול במוסדות הממשלה; והיה, את נרעה כי מתוך הקליטה החדשה יקלו חוליות, ומספרם יעלה על המכתה שנקבעה בינינו - 400 חוליות - חזי נהיה מרבניים להגדיל את המכתה שלנו.

בינתיים, מספר החוליות הלך וקטן, וב-1952 הגענו לידי מטקנה שחיגגו זקוקים למכסה זו של 400, ואעפ"י, הן המסגנו לשאת באשפוזם של 400 חוליים.

בידוע, מספר המיטות גדל והגיע ל-1400.

אנו מקבילים את המספרים למשרד הבריאות, והוא משלה עבור החוליים שלנו שנמצאים במרפדות פרטיים.

לאור ההסכם משנת 1950, לא תקיף "מלבן" לא מנגנון ולא מרפדות רוח; אנו ראינו פה סידור מרוגרטמי.

בידוע לחברי הוועדה הזו, בשטחים אחרים כמו שחפת, אנו מדגישים מקורלתנו הגענו למצב משביע רצון יותר, והיום אנו מורמלים 220 מיטות שחפת, אני רוצה להגיד בזה, כי מדאש"ה קיומנו קבלנו על עצמנו אחריות מלאה; הקימנו מרפדות לשחפת, ובכלל מרמנו רבות בשחפת זה, נתנו סכומים די ניהורים, נתנו יורד וכו'. לדאנו הייתה פחותה לכל מקרה ומקרה. יתר על כן, בשחפת חולי-הרוח הרי עשינו מה שעשינו עוד כה רק מתוך הרהר שאם משרד הבריאות יצליח, אז הוא יקטין את החור של חולי-הרוח. ומשום כך לא הגדלנו את הקברת חולי-הרוח למיפולנו; אנו לא עמדנו באובדן השנים המחרונות בפני חור גדול של חוליים. החור היה תמיד בטול ממספר החוליים שהחלחנו לאשפוז חור שנה.

ב"צ הרמל:

ידוע לנו ולכל האיגוד במדינה, על הפעולה הכרוכה של "מלבן" באשפוז חוליים; בדאגתו לחולי שחפת, בדאגתו לזקנים וכו'. וקצת פלא הוא בעיני שבאותו השטח של חולי-רוח, שמאד אחד בלי כל ספק יותר ממחצית מספר החולי הנפש במדינה הם בני העליה החדשה - יתכן ואין זה מנסוה בני "מלבן" באופן מורמלי קורה לזה; ומאד שני ידוע, שמחלת הרוח הנה מחלה ממושכת, כרונית או לא כרונית, ואני מבין שהיה הסכם עם "מלבן" רחי הדאגה לאשפוז חולי הרוח נפלה על משרד הבריאות. אולם, גם ד"ר אליסקין, מביר כי למרות ההסכם הזה היה תמיד חור, וחור לא קטן; וחור לחולי-רוח אומר גם יותר ממחלות אחרות; ייתכן וחור זה נקרא להכרות שנה תמימה - אבל לפי המושג של "מלבן" החור - סחכה שנה, שנה ומצי - בו בזמן שידוע כי במדינה ישנם יותר מ-4000 - מקריבים 4500 - חולי רוח הזקוקים לאשפוז, אצו מספר זה הוא מבני הישוב הישן והחצי השני - מבני העליה החדשה. אינני חושב שזוהי שאלה מורמלית של חור המונה 150 חוליים המחכים לאשפוזם.

(ב) הרי פלא בעיני כל אחד שדוקא בחולי-רוח שהרוב המכריע הם מקריב סוציאליים, שדוקא שחפת זה משאירים למיפול במרפדות פרטיים, תמורת חסלות נמוך מאד ובתנאים נמוכים, שזה כלל איננו מתאים.

אני בטוח ש"מלבן" יודק באופן מורמלי במאת האחריות, אמנם הסתובבו מאות חולי רוח ברחובות, ואני ראייה כמו עיני חוליה כבולים המהלכים במעברות. ולכן אינני יכול להסתפק במה שנאמר, ואני הייתי אומר, כי פה לא יכולה להיות דרישה יותר גדולה, אלא פה צריכה להיות קריאה: המצב הוא בכל דע. יתר על כן, מסבירים לנו כי מצב זה עלול להימשך כך, וכי יש לחשוב כי החור לא יקטן אלא יגדל בשנה הבאה - כך הבינוחי מסקירתו של ד"ר מלדמן - הרי לכל הדעות, מצב זה לא ייתכן כי יימשך שנים.

האם לא נכון ש"מלבן" ייננס לקרל של אשפוז חולי-הנפש הן במובן הבסטי והן במובן הארגוני? - אני אומר זאת מתוך הערכה פעולות "מלבן".

אני מסכים שב-1950, הממשלה חשבה שהאשפוז יהיה חילום, אולם, המצב נשונה. משרד הבריאות קומד חתה לחץ בספי, כזה, כי סמדיית לבדוע גם חסלות בעד אשפוז חולי רוח, ואין תקרה גליטרול, אדורה בעלי רמה שהיה למטה מכל בקורות.

האם "מלבן" לא מוכן לערוך מחדש את השאלה הזו ולא להסתפק בתשובה פורמלית - שיטתו הסכמ. אני אומר - נכון, אבל הגיע הזמן ש"מלבן" ייבנס לעול גם של חולי-נפש. אין לי די מלים בפני כדי להעריך את אשר מבצע "מלבן" בשטחים האחרים.

ד. נצרי:

על סמך היזה היטוב נקבעה המכסה שלכם - אשפורז 400 חוליות? האם יש ל"מלבן" בדיקות מיוחדות, עצמיות, היטובות משלכם, את כן - לפי מה נקבעה מכסה זו?

לפי מה ששמענו, אז 4000 חוליות זקוקים לאשפורז. מחוך המיבנה החברתי של חיינו, אזי אין ספק שלמעלה מ-50% של החוליות הם מחוך העליה החדשה. ראם זה כך, הרי לפי המושגים של "מלבן", הרי הוא צריך לחפל בהם.

מל דגני:

רשומים אצלנו 55% שהם חוליות מבני העליה החדשה.

ד. נצרי:

לא ייתכן שגוף שקורב בשטח של חוליות, יחפל רק ב-400 חוליות.

ג) מקובל כי הטיפול בעולה מוגבל בזמן: כלפי הדם כריא - שנה, שנה וחצי; האם "מלבן" חושב שההגבלה הזאת חלה גם על חוליות - בעלי מחלות ממושכות, כגון: מחלת-רוח? ידוע שיטנו שטח פעולה בה "מלבן" איננו מתחשב עם שנות חיים בארץ, כגון זקנים; מדוע אין זה חל על חולי נפש?

ט. גפריח:

מהו הסטטוס של האדם כדי ש"מלבן" יחפל בו?

מפי ד"ר פלדמן שמענו, רוב הבינונו, כי מספר חולי הנפש מכין העליה החדשה הולך וגדל, עד כי קשה היה לו לומר את מספרם. יחד עם זאת, הרי לא ייתכן שסטטוס החוליות המחכים בתור לאשפורז מגיע ל-2000, וחוליות אלה נמצאים מחוץ לאשפורז.

משרד הבריאות, לפי התקציב של השנה, יוכל לאשפורז 150 חוליות נוספות.

לדעתי, "מלבן" צריך לדאוג עצמו בשותף לגורם חשוב מאד זה - אשפורז חולי-נפש, ועליו לשמור על כל מקרה ומקרה.

ז'. טבולסקי:

כולנו יודעים כי בזמנו, בשנעשה ההסכם בין הממשלה לבין "מלבן" הרי "מלבן" ראה את נקודת התורפה - סדרו הזקנים ואשפורז חולי-נפש, כינתים שמענו, בכל הזדמנות, מאנשי רפואה, כי בשטח השטח הגענו לסטביליזציה.

לא כן הדבר בשטח חולי הנפש. לפי התקציב של משרד הבריאות, הרי לא נאליח למחור בעיה זו אם אננו נלך באעדים של 150 מיותר לשנה. ולכן, אננו צריכים לדאוג, כינוך לפתור בעיה זו. נדמה לי שאריכה לברוא איזור רביזיה מצד "מלבן". רבואה לי, שזה יהיה מוצדק אם ועדת השירותים תביק בפני "מלבן" משאלה, לעשות רביזיה בשטח חולי-הנפש.

אם דבר זה יעלה לדיון, אזי הייתי אומרת לאנשי "מלבן" להיות סבלנים בשטח זה, ועד האריך מסויים שיש להם דיונים לפתרון שאלה זו. שאלה זו צריכה להיפתר

היה מהותית. אנו שמענו מה זה חולי רוח בתנאי אשפוז בתנאי
דיר, באיזה דבאון שרויה מסמחה אשר לה חולה נפש, וכו'.

היר"ר א. הלחמן:
הכרונת העיקרית שבדברי חברי הוועדה
שקדמו לי היחה, לשמוע חסונה יסודית -
באיזה מידה "מלבן" יוכל לפתור שאלה זו. הוועדה מודאגת מאד
מן המצב הזה, ובקשה זו היא העיקרית מכל הבקשות האחרות העומדות
בפניה.

אנו עומדים מה בפני בקשה של 4600 חולי
נפש אשר קצת למעלה מסחציתם - 2650 - מאושפזים במוסדות ממטלה
קרן נבות ועוד; קרוב לאלף מקרים - כך נאמר לנו - מאושפזים במוסדות
פרטיים שהם כדוגמה נמוכה מאד, והיננו יודעים את מוסדות אלה עוזרים
במובן הספואי בין האזרחים מן הבית או מן החורב. אולם ישנם כ-2000
מקרים שמחבית בחור לאשפוז. כל הנסיונות לרשיב במקצה את מספר המיחור
כלו בחורו. כמו-כן נאמר לנו, כי הריבוי החבית של חולי-הנפש הולך
וגדל.

למי דעה כזו - אין לקח ענה סמטיסמיקה
סרייקת - הרץ חצי מהמקרים האלה הם מבני העליה. ואנו יודעים
מהו המודוס של "מלבן" לגבי העולים, והאן ברצוני לומר, כי מודוס
זה איננו מואדק. ב-1950 היחה לנו עליה כזו אשר במשך חודש אחד
עלו ארצה מספר אנשים שעולה על מספר העולים שבחיה במשך שנה אחת.
לאור הירידה העצומה במספרי העליה, הרי לא הביע קדיין הזמן ש"מלבן"
לא יתחשב ולא יקח על עצמו - ובמל שאמר ד"ר הרטל - את אשפוזם של
חולי הנפש הנמאמים במדינה; "מלבן" אריך לא דק להגדיל את חמימה
מספר המקרים, אלא לפתור מוסדות של חולי רוח כפי פתח בשטחים אחרים,
כדי להתגבר על הבקשה הקשה הזו. לדעתי, על ידי כך היה "מלבן" מבנים
עצמו יותר ויותר בספר הזהב.

זוהי שאלה השאלות, והיינו רוצים לקבל
היום - את לא חסונה מלחה - אזי לפתור הבטחה שיכולה להרגיע את
האיבור.

ד"ר פליסקין:
אנו נמצאנו בהסכם עם הממשלה. ההסכם לא
היה דק ב-1950, אלא מראשית הפעולות.
"מלבן" לא יצליח במפורותיו את הוא לא יגדירם.

הקצייב הסנתי שלנו הוא 12 מיליון דולר.
הקצייב הפיתוח הוא 25% מהקצייב זה.

"מלבן" חרת הצליח למצוא פתרון עבור
כל הבקשות שהוטלו עליו. אנו עומדים בפני בקייה סדור זקניה;
סדרו 2000 זקניה ועומדים בחור עוד 5000 זקניה. בחור זה עומדים
לסדרו הזקניה של פרדם-חנה. אנו מאשפזים חוליה כרוניים מסוגים
טונים. מהם 500 נמאמים במוסדות "מלבן", וכ-150 במוסדות פרטיים.
240 זקניה נמאמים בתנאים קשים, בנרה-אבות. בשלב זה "מלבן" רואה
כי עוד רבה היא הדרך לפניו לפתרון הבקשות שהוטלו עליו ושהוסכם עליהם.

מסיבות שידועות לכם ושחשבנו שהארץ לא
תוכל לסבול את הקטנת המיחור לשחפת, הרי היננו רואה כל אפשרות
מבחינה הקציבית והבקיות העומדות בפני "מלבן", להיגנס לסלב אחר,
- חולי הרוח. שלב זה אומר סנגרון חדש, הקצייב חדש.

איננו סרלל לא כתיש "מלבן" לא כרופא
ולא כתיש איבור, את המטאלה שהובעה כאן. אולם אני אומר: האם יש
לראות את חולי-הרוח יותר מסדרו הזקניה? אולי תוכלו להכתיב לנו,
כיצד לכרוך את פעולותינו?

אנו נעשה מאמץ גדול ב-1954 להגדיל את מספר המיטות לזקנים לערך 1000, כלומר, ב-1955 ימצאו 3000 זקנים תחת החזקהנו.

של

לדעתי, נדבול להקמין את החור חולי-רוח ב-200 עם הקמת המוסד בנהריה, בזה שנוצא מספר ניכר של אנשים מפרוט-חנה ובמקומם נקלטו את החולים.

אף בסוף 1955 אנו עורר נאמור בפני אלפים של זקנים וחולים כרוניים שעלינו לספל בהם.

ברצוני לומר כי לא החזיקסנו לחולי-רוח באיזה שהן הגבלות, את מיטתו מנה אלינו, הכוונה לעולים, הרי לא פסלנו אותו והכרנו בו, לא ב-20 החדשים שהוא נמצא בארץ, אלא ב-24 חדשים.

כיצד מתנהל החור של הזקנים אצלנו?

- חגיגות אלינו זקנים בגיל מסויים; רבהחמת לסתחיסטיקה שיש לנו, הרי טובל לפרט לכא: 268 חוליה שנמצאית עתשיר בארבע מוסדות המטלה; 70 חוליה מוחזקים על-ידינו משנת 1950; 74 חולים - משנת 1951; 65 - 1952; 56 - 1953. זאת אומרת - לא הגדלנו את כוח הקליטה שלנו. אציון, "מלבן" איננו פוסל בקצת מחלת החולה.

כפי שאמרנו קודם לכן, אנו מעדימים לראות שהחולה יאושפו במוסד מסלתי, וננו סוכניהם לשלח עברו כך בפליים.

"מלבן" לא ראה אפשרות להיכנס לכעירה הללו מתוך שלש סיבות: (א) סיבה מנגנונית - אי-יכולת להקים בחי-חולים מסוג זה עם מנגנון סלא; (ב) סיבה תקציבית - במסגרת התקציב שלנו לא נדבול לכבש זאת; (ג) לא היתה לנו הרכחה כי היה מאמץ מבורן במשך ארבעת השנים האחרונות לקליטת חולי הרוח מצד משרד הבריאות, אשר הרוח הוא שהיה אריך לשאת בזאת.

איננו יודעים מהו המספר המדויק של חולי הרוח. לפי מספר החולים שנמצאים במסדות מוחיות, ממסלתיים וציבוריים, הרי אנו רואים שמספר החולים הוא פחות מ-400 שהם בזכריות "מלבן".

ד"ר מנדלוביץ;

אחד ההנאים לקבלת חולה מטעם "מלבן" היה שהעולה החדש היה צריך לברוא עם המחלה הכרונית שלו ארצה. הנאי זה חל לגבי כל המחלות פרט למחלת-רוח.

את העולה החדש בא ארצה והיה ברוא לפני עלייתו, ולאחר הגיעו ארצה קבל את המחלה, הרי גם אז אנו מטפלים בו.

(ב) באמצע או בסוף שנת 1952 היתה רשימה קטנטנה ב"מלבן". זאת אומרת, לפני שנה וחצי, לכל הלשכות היתה הרשות לתת את כל מפסי ההפניה, וכך השתקף מתוך הרשימה הקטנטנה שינם 100-150 חולי נפש.

למרות זה שמסרנו רשימה קטנטנה זו למשרד הבריאות, היינו מקבלים בכל זאת בקשות מהלשכות לסדר אשפוז לחולי-נפש, ואמנם היינו עושים זאת באופן בלתי-רשמי. ולכן לא מובן לי כיצד גדלה רשימת ההמתנה במשך שנה אחת ובמה חדשים; מספר החור הזה איננו ברור לי בהחלט. הבקשות לאשפוז חולי נפש במשך שנה המימה אחת מגיעות, אפשר להגיד, ל-5-6 מקרים.

אנו מטפלים ב-3000 איש, שיה זקנים וחולים כרוניים, וזה נמצאית במוסדות שלנו ושל המטלה. בין העולים החדשים בהם אנו מטפלים, אומר, 3000 איש - יש לנו מספר קטן מאד שהם חולי-נפש.

ב"צ הראל:

שוכנעתי ראולי היה זה מן הנכון לה להגניס בשנת 1950 משכרז חולי רוח ל"מלבן"; אולם גם שוכנעתי שב-1954 - 4 שנים אחרי זה - לצערנו, אין עליה נוספה, ונחוצה מכך "מלבן" מטפל פחות בעוליה.

זאת ועוד: לא שוכנעתי שאשפרז חולי-רוח הוא פחות חשוב מאשפרז חולי שחפת וזקנים. בן לא שוכנעתי מדוע יש לסדר אלף זקנים במקום אלף חולי-רוח אשר לוקחים ומשורות של עבודה וכר'. לדוקתי הוועדה לשירותים ציבוריים אריכה לברר את השאלה הזו מבל הצדדים; כמו כן, הוועדה לשירותים צריכה להביא את מסקנותיה בבקיה זו למליאה הנכסת. אינני מייץ לבנות את המסקנות שלנו על יסוד בקשה ל"מלבן".

מה שהתרשמתי היום מדברי ד"ר פליסקין הוא זה: ד"ר פליסקין איננו יכול לקבוע את הדברים האלה. הצעתי להזמין את ההנהלה הרפואית של "מלבן". האם ד"ר פליסקין מוכן להביא את השאלה הזו לפני הנהלת "מלבן" בבדי שנדבל להזמין בעבור כמה שנוקח את הנהלה "מלבן", לאחר שהנהלה הרפואית חיבנט לעובי הקורה הזו. ברצוני לבקש במיוחד, - לא להרדים אחריהם.

מסוד 600 אלף עוליה שגור ארצה נמצאו רק 10 חולי-רוח שמחכים בוור לאשפרז, כך אמרתם שקבלתם אינפורמציה בזו; אני יכול להאשימה את משרד הבריאות שלא נתן אינפורמציה מסמיקה ל"מלבן". אינני יכול להסתפק בחשובה פורמלית בזו.

מה שראיתי לשמוע עוד מההנהלה הרפואית של "מלבן" הוא: אם ההנהלה הרפואית מכירה את הבקיה הזו ראה היא מוכנה להירה המליץ-יורש לפני "מלבן", ולהעמיד בקיה זו על סדר-היום. לא אהיה מוכן לדבר בארצות-הכרית על פעולות הבריאות בארץ, כי הייתי מתבייש ש"מלבן" שיש לו תקציב היותר גדול במדינה, ארבע שנים לאחר קום המדינה, לא עשה ולא כלום בשטח חולי-הרוח.

ד"ר פליסקין: ברצוני להוסיף כמה מלים: מר פסמן אמר לי שהיו לנו דיונים על בקיה זו; וכי אנו בן מכירים בקיה זו; משרד הבריאות העלה בקיה זו לעתים קרובות.

אני מקבל את הערתו של ד"ר הראל, כי יש לשער שככל חלק של חוליה, באיזה שהוא שטח, יש לחשוב ב-50% הם מבני העליה החדשה.

העובדה שלא קבלנו הודעה לחיפול היא - אי-הבנה. אני חושב שגורמים רבים הבינו גם כן כך. בטפלים שהיו צריכים ללכת למטח ארבעת השנים למוסדות הממשלה, הלכו למוסדות פרטיים ו"מלבן" לא היה מרוצה מזה.

אנו כמובן, נבליא את אשר שמענו היום כאן לפני מר פסמן.

ברצוני לציין שוב, כי "מלבן" רואה את עצמו רחוק ממחורן-הבקיות בהן הוא מטפל עד'כה, וכי הוא לא נכנס לבקיה חולי-הרוח לא מחוך אי-רצון.

בשנת 1954 אנו נגדיל את מספר הזקנים ובכלל אנו עושים רבות כדי לחסל את בקיה הזקנים בארץ, וגם את בקיה החולים הכרוניים. ואם נצליח במשימה זו, הרי נעשה זאת תוך מאמצים גדולים ובקצב מתאים.

במוסדות ממשלתיים מאושפזים 1450 חולים. מאוגוסט 1952 ועד היום, מספר המיטות הוגדל ב-254; וזה נעשה

בחוק מוסדות אשר בהם קיימת מנגנון.

"מלבן" מוכן להגדיל את השתתפותו - זאת
אני מוכן בעת לקנות.

אשר לבעיה הגדולה "מלבן" ייכנס לפעולה
מנגנונית להקמת מוסדות לחולי-רוח וכו', - הרי דבר זה דורש רביזיה.

ד"ר בטיש:
אם מותר לי להסביר את הסמטיסיקה:
אי-הכנה זו נובעת מהוך ההסכם; ההסכם
מדבר על 400 חולים, מספר מוטאלי בלבד, מבלי להתחשב מי הוא
החולה. לכן לא עשינו את הסמטיסיקה. יחד עם זאת, אין זאת אומרת
כי לא עשינו סמטיסיקה; לא היה טעם להעביר את הפניות השונות
ל"מלבן". מעמית בלבד פנו ישר ל"מלבן", ואילו כל היתר פנו ישר
אלינו.

היו"ר א. אלטמן: אנו מודים לכם.

אני מאמין שלא נוכל לשמוע היום את נציגי
קרן נכוח. אנו מזמינים אתכם בזה לישיבה שתקיימת בעוד שבועיים,
בשעה 9.00.

ה ר ח ל ט
להזמין את נציגי קרן נכוח רכנ את נציגי
"הדסה" לישיבת הוועדה שתקיימת ביום ג'
בעוד שבועיים, בשעה 9.00.

ד. נצר:
ישנה כמה דברית שקלינו לכרות בינינו;
מצד גשמעה כאילו השמה על משרד הבריאות;
לא רצינו לשארל זאת בנוכחותם. בידוע "מלבן" זהו גוף מצורף של
כמה גרמית, רלי נדמה כי היום אנו חרגנו מהסגרת. יתכן והם יהיו
מעוניינים בהרחבת מיולותיהם כדי להשיג יותר כסמים וכו'. ולכן, אנו
צריכים לברר את כל הדבריים הללו בינינו.

ב"צ הראל:
"מלבן" מקבל את הכסמים משלשה גורמים
ובקיקר הוא מקבל מה"ג' רינט". לי נדמה
שהם לא תעריכו במידה מספקת את שטח חולי-הרוח. המטולה שלנו היא
להרחיב שטח זה בהתאם לצרכים.

אני מציע שמעבור 3 שבועות נזמין את מר
פסמן.

היו"ר א. אלטמן:
הקר שלנו הוא לשמוע את האורחים, ולאחר
מכן אנו דנים ומכריזים את הדברים בינינו.
אנו לא עשינו בירורים אהם, אלא הייתה נטיה לחרוץ עליהם להתעניין בבעיית
חולי-הרוח.

ה ר ח ל ט
לדחות את ישיבת הוועדה של אחר-הצהרים
לשבע הבא יום ג' הבא בשעה 9.00.
על סדר-היום יעמוד: החוק לניהול מוסדות.

ה"ר א. אלחמני:
ברצוני להסב את תשומת לב החברים, כי
נחקבל מכתב המרעצה האיזורית מודיעים,
המדובר בו על נטבעים כתוצאה מהסתננות.

ד' טבלסקי:
יש להסנות למשרד הסעד, כי שם ישנו סעיף
בתקציבה בקשר להסתננות.

להפנות את המרעצה האיזורית מודיעים
למשרד הסעד. ה ר ת ל ט

הישיבה ננעלה בשעה 11.00